

יוצא לאור ע"י - יגדיל תורה - מבצע תורה

קובץ לימוד

ב' ניסן

כולל:

הוראות רבינו • פרק משניות • חסידות • אגרות קודש

— ENGLISH SELECTIONS —

"אזוי ווי ס'איז דאך דער יום הילולא . . . און ס'איז דאך ידוע דער פתגם פון רבי'ן (מהורש"ב) נ"ע אז מיר דארפן אנקומען צו זיין זכות, און "זכותו יגן עלינו" – איז מען מציע יעדערן טאן אין די ענינים וואס זיינען פארבונדן מיט יום ההילולא:

מ'זאל לערנען א פרק משניות וואס הויבט זיך אן מיט איינע פון די אותיות פון שמו הקדוש (עכ"פ איין פרק משניות) . . . און לערנען אויך אן ענין אין די דרושי חסידות פון בעל ההילולא

..

און דאס וועט נאכמער מזרז זיין אז זכותו יגן עלינו ועל כל בני ישראל בכל מקום שהם".

(לקו"ש חכ"א ע' 296)

383 Kingston Ave. Room 188 | 347-223-5943

info@YagdilTorah.org | www.YagdilTorah.org

העתקת הדברים היא ברשות מיוחדת מהוצאת ספרים קה"ת

אגרות קודש

בענין ההכרח ללמוד בבית המדרש דוקא

הוראות רבינו בקשר עם ב' ניסן

ענינו המיוחד של אדמו"ר הרש"ב: הפצת התורה!

ווען מ'הויבט אן זוכן ענינו המיוחד פון דעם רבי'ן נ"ע, זעט מען אז עס זיינען דא א ריבוי ענינים, ביז אין אן אופן פון אין סוף. אבער בשעת מ'דארף ארויסנעמען א הוראה אין עבודת ה', קען מען ניט ארויסנעמען א הוראה פון אלע ענינים בבת אחת, נאר עס מוז זיין א סדר פון קדימה ואיחור... ענינו המיוחד פון רבי'ן נ"ע איז געווען דער ענין פון הפצת התורה, און לאו דוקא פנימיות התורה, נאר אויך נגלה דתורה – ווי ס'איז מודגש אין דעם וואס ער האט מייסד געווען ישיבת "תומכי תמימים", כדי אז מ'זאל לערנען "תורת ה', תורה הנגלית ותורת החסידות, תמימה", אז ס'זאל ווערן "תורה אחת", איין זאך, ובהקדמת עבודת התפלה.

אצל שאר הרביים היתה ישיבה, אך לא הפצה...

וואס דאס איז דער אויפטו פון רבי'ן נ"ע אין יסוד ישיבת "תומכי תמימים" - דער ענין פון הפצת התורה: ביים אלטן רבי'ן זיינען געווען דריי חדרים, וואס דארטן האט מען געלערנט נגלה דתורה און פנימיות התורה, ועד"ז געפינט מען ביים צ"צ אז ער האט געשיקט יונגע-לייט אין מקומות שונים אז זיי זאלן דארטן לערנען אונטער דער השגחה פון משפיעי חב"ד, ועד"ז געפינט מען ביים רבי'ן מהר"ש זיינען געווען "יושבים", יונגע-לייט וועלכע זיינען געזעסען און געלערנט, [מיין זיידע (הרה"ג הרה"ח ר' מאיר שלמה, רב בניקולוב) איז געווען פון די "יושבים" אין ליובאוויטש, נאך זיין חתונה איז ער אוועקגעפארן זיצן און לערנען אין ליובאוויטש ביים רבי'ן מהר"ש]. און דערנאך איז עס אויך נמשך געווארן אין התחלת זמן הנשיאות פון רבי'ן נ"ע.

כוונת ישיבת תו"ת: להרבות בלימוד נגלה וחסידות!

און דערנאך ווען די נשיאות פון רבי'ן נ"ע איז נתגלה און נתפרסם געווארן נאכמער – איז צוגעקומען דער אויפטו פון התייסדות ישיבת "תומכי תמימים", וואס דערמיט האט זיך אויפגעטאן דער ענין פון הפצת התורה, ווארום די כוונה פון התייסדות ישיבת "תומכי תמימים" איז – אויף צוציען אהינצו תלמידים מכל קצוי תבל, ניט נאר די וואס געפינען זיך אין יענעם ארט, אדער בסמיכות צו יענעם ארט, נאר אויך די וואס געפינען זיך בריחוק מקום, ועד"ז בנוגע צו די וואס געפינען זיך בריחוק מקום ברוחניות – די וואס ווילן נאך ניט גיין לערנען אין דער ישיבה – אז מ'זאל זיי צוציען און אריינברענגען אין דער ישיבה, כדי אז זיי זאלן לערנען נגלה דתורה און פנימיות התורה גם יחד. ועפ"ז איז פארשטאנדיק אז דער אויפטו פון רבי'ן נ"ע איז געווען דער ענין פון הפצת התורה.

(לקו"ש ח"כ ע' 388, 391)

"והרוצה ללמוד בפני עצמו הרשות בידו אבל בבית

המדרש דוקא"

אמנם עוד נחוץ מאד אל הענין בכללו, אשר גם הגדולים יתחזקו בעסק התורה כאשר הי' בשנים הקודמים, אשר כל בעל עסק אחר גמר עסקו בכל יום בא לבית המדרש ולמד כאו"א לפי ערכו, והכרח גדול הוא כעת למצב היהדות לחדש הישנות שכאו"א מחויב לבוא בזמן קבוע לבית המדרש והי' א' שיאמר שיעור גמר' או פוסקים, והרוצה ללמוד בפני עצמו הרשות בידו אבל בבית המדרש דוקא, וגם בכל עניני היהדות יהי' יהודי בחוץ ובגלוי דוקא.

וכאשר בארתי כבר במכתב אשר אחת הסיבות העיקריות בחלישות מצב היהדות אצל היראים הוא מה שהיראים משתדלים להעלים ולהסתיר כל חלקי טובה שלהם, כמו גם מי שנדבה רוחו אותו לעסוק בתורה הוא בחדרי חדרים דוקא לבל יתראה החוצה...

(אג"ק אדמו"ר מוהרש"ב ח"א ע' רע"ח)

"בשנים הקודמים... היו

מוצאים בבית המדרש תמיד

אנשים בע"ב"

על שאלתו הראשונה איך הוא מצד היהדות בפלכים שלנו, השבתי אשר בד"כ הוא א' אידעשער געגינט, אמנם הפרטים מאד לא טוב וישנם מצעירי אשר עושים מעשים שלא בהדרגה כלל. וסיבת הדבר הוא מפני שבשנים האחרונות רוח אחרת היתה בהכלל כולו וממנה תוצאות רוע הפרטים באופן מוזר.

וביארתי בקצרה איך בשנים הקודמים אשר עוד אני זוכר היו מוצאים בבית המדרש תמיד אנשים בע"ב (לא, או לבד מהלומדים התמידים) אשר לאחר גמר העסק (או בשעות קבועות באמצע היום) הי' הולך לבית המדרש ללמוד זה משניות וזה גמרא וזה פוסק כל חד וחד לפום שיעורא דילי'. אבל דוקא בבית המדרש לא בביתו, וממילא למד. והעיקר שזה נתן מקום לענין התורה בלבו של אדם, ובנו הביט עליו ולא נתרחק כ"כ, והאב ג"כ נתן השגחתו על בנו שילמוד.

חושב שילמוד בביתו,

אך בפועל...

לא כן עתה גם אצל הבע"ב הירא" לא יש מקום שילך לבית המדרש ללמוד כ"א חושב שילמוד בביתו. ובבואו לביתו הנה אשתו וב"ב קרובים איליו יותר (מצד היצר) ומבלה את הזמן אתם, וא"כ אינו לומד.

ועי"ז הבן הולך מדחי אל דחי ר"ל

אמנם יתר על כן מה שהבן רואה שהאב אינו לומד נעשה אצלו התורה למותר לגמרי וממילא מתרחק מאד ונתפס בדרך אחרת, וכה הולך מדחי אל דחי ר"ל. והאב ג"כ אינו נתן השגחתו עליו מפני שגם אצלו נתקרה הענין בכלל, ואח"כ כשהבן מפריז על המדה, אין ביכולתו לעזר עוד.

ולזאת כשהי' הרעיון בדבר מחזיקי הדת הי' אצלי אחד מהדברים העיקרים אשר בע"ב ילמדו בכ"י ובביהמ"ד דוקא למען לתת מקום וקן על עסק התורה להטיב כללות המצב.

(אג"ק אדמו"ר מוהרש"ב ח"ד ע' ש"ה)

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"צ ר' מאיר ב"ר אצ'יהו ז"ל

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"צ ר' אצ'יהו ב"ר אברהם אהרן ז"ל

Intellectual delight

Superior to all these pleasures is intellectual delight; for example, there is a wondrous enjoyment in intellectual discovery. The soul delights in comprehension too, in thorough understanding of a subject under study. This is the finest, the truest, and the most exalted of delights (provided the idea itself is good and valid, for if the study is evil per se, then it would be included among those things forbidden to engage in). Man, the select of creation, should find his supreme delight in matters of the spirit, particularly in intellect. His soul ought to delight specifically in this, for this- the intellect that was given to him and the "intelligent soul" that he possesses- is his unique quality above all creatures. Furthermore, his G-dly soul derives from the supernal chochmah, as we are taught. All the pull of his soul, his entire wish and aim, should be toward the study of Torah, and this shall be his pleasure. Through this he will attain the heights of spirit that are his purpose in life.

Elevation of Every Creation

Every creature in this world has a specific mission, which is its purpose. Its fulfillment is realized when it ascends to a state higher than its own. The vegetable becomes assimilated in the animal; the animal becomes one with the human; the human is fulfilled when his spirit ascends and becomes one with the spiritual that is above him. To illustrate: Torah is the intelligence and will of G-d, and is indeed one with G-d. When man studies Torah, immersing himself in its profundity and seeking out the true meaning of its teachings, then he becomes one with G-d's will and intellect in an intense unity. Tanya (Chapter 5) discusses this at some length.

In this manner the soul of man can ascend, through binding and merging itself with the Divine Wisdom. This is true in whatever aspect of Torah the person is occupied, whether the "revealed" Torah [or the "inner" ["hidden"] Torah]. The "revealed" Torah is actually G-d's will and intellect, because it is the Divine wisdom that decrees that one thing is kosher, [i.e. fit] while another thing is pasul [i.e. not valid]. All of the novel contributions of a conscientious Torah student were given to Moshe at Sinai, that is, all of the laws of the Oral Torah, and all of the explanations and

rationales offered for them- are actually His wisdom. Therefore, when a person studies them, he becomes united and merged with this [Divine wisdom] as noted.

Advantages of Studying the Inner Torah

The "inner" aspect of Torah is the knowledge and comprehension of G-d. Our teachers, the Rebbes of earlier generations, revealed to us that this is the inward aspect of the Divine wisdom. When studying it, one binds himself with the inwardness of His wisdom, which far transcends the external.

There is another advantage in this knowledge of the inner Torah, and that is its effect on the person. Although this knowledge is limited to knowledge of His existence, nonetheless, his mind does conceive and attain knowledge of the existence of the spiritual. The spiritual becomes palpable, as it were, within his soul; he becomes bound up with it, attached to it, and as a result he transcends his own physical nature and attains a state of refinement and spirituality. This attainment is inward and personal, both within his own self and also externally, in reference to all his interest and activities. They all become more refined and spiritual; they are not bound up with the physical at all, and they rise above awareness of self. (Whatever he does, whether study of Torah or performance of mitzvot, is done refined, without grossness, without self consciousness, without being blatant, and without complacency. It goes without saying that his piety is not evident to another, and by no means would he consider doing something to impress anyone.) His material affairs will of course be divested of their materialistic emphasis, for he will rid himself of any desire for them, his only desire being for G-dliness.

Summary

Man, possessing an intelligent soul and a G-dly soul, must find his pleasure in Torah study; the fulfillment of every being is its elevation to a higher stage; through study of the revealed Torah man unites with G-d's wisdom and will; through study of Chassidus he binds himself with their inwardness, and becomes refined in everything.

Reprinted with permission from SIE

מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש הכל נאמר למשה מסיני והן המה כל ההלכות דתורה שבפעל פה והטעמים והסברות בהן הכל הוא בחינת חכמתו ותברך ממש, וכשהאדם עוסק בהם הרי הוא מתייחד ונקלל בזה כנ"ל,

והן בעסק פנימיות התורה שהיא ידיעת והשגת אלקות שמה שגילו לנו רבותינו זכרונם לברכה בזה הוא בחינת פנימיות חכמתו ותברך, וכשעוסק בזה הרי הוא מתקשר בבחינת פנימיות חכמתו ותברך שלמעלה מעלה מבחינת החיצוניות.

ועוד יש מעלה נוספת בידיעה זאת דפנימיות התורה בפעולתה בנפש, דעם היות שזוהי ידיעת המציאות לך מכל מקום הרי הוא יודע ומשיג על כל פנים בחינת מציאות הרוחנית שנגש בנפשו ומתקשר ונדבק בזה, ועל ידי זה הוא יוצא מגשמייתו וקא למעלת ומדריגת הדקות והרוחניות, הן בנפשו בעצמו והן בכל עניניו ופרטי עשיותיו הכל הוא בבחינת הדקות והרוחניות בלתי נתפס בגשם בעצם ובלי הרגשת עצמו (אז איטלעכע זאך, ונאס ער טוט, הן בלימוד התורה והן בעסק המצוות וענפיהן איז דאס איידעל, ניט גראב בעצם און ניט מורגש, אהן בליטות און אהן החזקת טובה לעצמו, ומכל שכן עס זאל ניט ניקר זיין פאר דעם אנדערען, ומי יאמר שיעשה בשביל הזולת) ובענינים הגשמיים מובן במכל שכן שנפשט מגשמייתו שאינו מתאונה ענינים הגשמיים כלל וקל ואינו חפץ בהם כי אם כל חפצו ורצונו הוא באלקות.

קיצור.

האדם שהוא בעל נפש משפלת ואלקית צריך להתענג בחכמת התורה, תכלית כל גברא לעלות למעלה ממנו, ועל ידי לימוד גליא שבתורה מתייחד בחכמתו ורצונו ותברך, ועל ידי עסק החסידות מתקשר בפנימיותם און ער וערט איידעל בכל הענינים.

והנה למעלה מכל התענוגים הנ"ל הוא התענוג שבשכל וחקמה וכמו בהמצאת איזה השכלה חדשה שיש בזה תענוג נפלא, וכן בהשגה והבנה לשלומד איזה ענין ומבינו בטוב, שיש בזה תענוג הנפש, וזהו הטוב והתענוג אמיתי והנעלה באמת (ובתנאי שהחכמה עצמה טובה ואמיתית היא, כי אם החכמה היא רע מצד עצמה הרי היא מכלל הדברים האסורים שאסור לעסוק בה) והאדם באשר הוא בחיר הנבראים צריך להיות הטוב והתענוג שלו בענינים הרוחניים דוקא, ובפרט בעניני החכמה, ובה דוקא יהיה עונג נפשו כי זוהי מעלתו על כל הנבראים בהשכל שניתן לו ונפשו היא נפש המפשלת, ובפרט מצד הנפש האלקית שבו שהיא מבחינת החכמה העליונה כידוע, וצריך להיות כל המשכת נפשו וכל חפצו ומגמתו בעסק חכמת התורה ובה תתענג נפשו ועל ידי זה תתעלה נפשו בעליו המעלה והמדריגה אשר לך הוא נברא.

דהנה כל דבר שנברא בעולם הוא לצורך איזה תכלית, ותכלית כל דבר הוא לשעולה למעלה ממדריגת עצמו, וכמו תכלית הצומח הוא לשנכלל בחי, ותכלית החי הוא לשנכלל במדבר ותכלית המדבר הוא כאשר רוחו עולה למעלה ונקלל במדריגות הרוחניות שלמעלה ממנו, וכמו בעסקו בתורה שהיא חכמתו ורצונו ותברך ואורייתא וקודשא בריך הוא כולא חד וכאשר האדם עוסק בתורה ומעין היטב להבין הדברים לאמיתתן הרי הוא מתייחד עם חכמתו ורצונו ותברך בבחינת יחוד עצום, וכמו שכתוב בספר של בינונים (חלק א פרק ה).

ובה תתעלה נפשו שמתקשרת ונקללת בחכמתו ותברך, הן בעסק הנגלה דתורה שהיא מהות חכמתו ורצונו ותברך, שכן חייבה חכמתו ותברך שזה קשר וזה פסול כו', וכל

מעשה רב

סיפורים אודות אדמו"ר הרש"ב

ובד' העולמות. כשעזב רבי שמואל גורארי את הבית, היה בגדו רטוב מזיעה ואמר שאף פעם לא שמע דיבורים כאלה.

באותו ערב פסח שאל אבי את ר' אברהם גרליק, אם בדק וביער את החמץ כראוי באמרו שהוא אחראי לכך בנשמתו, נתקף ר' אברהם מדברים אלה בכאב לב בפועל שנאלץ ללכת אל הרופא.

גם בליובאוויטש היו מחמירים מאד בבדיקת וביעור חמץ. המנהג היה שבערב פסח בבוקר היה אבי יוצא לחצר ובודק את כיסי הבגדים, מענדל המשרת היה עומד עם מברשת ומבריש את הכיסים הבדוקים. איזה חמץ היה כבר יכול להיות בכיסי הבגדים של אבי...

פעם אחת בערב פסח שאל אבי את מענדל המשרת, אם ניקה את לול התרנגולים ואת

בסעודת פורים היתה התוועדות חזקה, אבי הסביר שלומדי חסידות יכולים להגיע להשגות העמוקות ביותר במוחש ממש.

תוכן הנושא של אותה שיחה היה, שכל אחד יכול לומר "מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי אברהם יצחק ויעקב", כל יהודי יכול להגיע להיות "מרכבה" לאלקות, כמו האבות שאברהם היו קדושים ומובדלים מעניני העולם.

בשיחה עמוקה ורחבה הסביר אבי ששעבוד המוחין לאלקות הוא עונג נפלא.

כשמתעמקים – אומר אבי – בהעמקת הדעת בהשגה של השכלה בענין של חסידות – חשים באויר גן עדן.

במשך שנים יגתי שלא להטעות את עצמי, הקדשתי את כוחותיי להשגה בעבודה של חסידות, התענוג החסידי אפך אותי. אין אני מחזיק טובה לעצמי על כך, שכן זוהי מתנה.

ידוע לכל כמה מאוס ענין ההגזמה, ואחרי כל זאת אומר אני גלוי לעין כל, כשהשי"ת עוזר ומזכה להתעמק בהעמקת הדעת בהשגה עיונית בענין של חסידות – חשים באויר גן עדן.

אוצר סיפורי חב"ד ח"י עמ' 10

**באותו ערב פסח שאל
אבי את ר' אברהם גרליק,
אם בדק וביער את החמץ
כראוי באמרו שהוא
אחראי לכך בנשמתו,
נתקף ר' אברהם מדברים
אלה בכאב לב בפועל
שנאלץ ללכת אל הרופא.**

הרפת מחמץ, ומענדל ענה בחיוב, אמר לו אבי: עליך לדעת שאתה אחראי על כך בנשמתך, ומענדל המשרת התעלף מפחד, אף שבטבע לא היה בעל התרגשות.

אוצר סיפורי חב"ד ח"י עמ' 19

**ידוע לכל כמה מאוס
ענין ההגזמה, ואחרי
כל זאת אומר אני גלוי
לעין כל, כשהשי"ת
עוזר ומזכה להתעמק
בהעמקת הדעת בהשגה
עיונית בענין של חסידות
– חשים באויר גן עדן.**

סבלו של הרבי

הוד כ"ק הרבי מהורשי"ב נ"ע סבל שנים רבות מחלישות מסויימת והתרפא אצל פרופסור מסויים.

אותו פרופסור אמר שסבלו של הרבי היא עמוקה ופנימית כפי שיכול להיות רק אצל אנשי-הגות עמוקים ומסורים.

הלב תאב ליותר ממה שהראש מבין והראש מבין יותר ממה שהלב יכול להכיל.

ספר השיחות התש"א עמוד 28

אפשר לטעום גן עדן

בגלל עניני כלל שונים, היה עלי – כותב הוד כ"ק הרבי מהורשי"ב נ"ע – להיות אצל אבי במענטאן בתחילת חודש אדר. ושהיתי שם עד אחרי פורים. היה שם אז גם ידידנו הרה"ג החסיד רבי יעקב מרדכי נ"ע מפולטובה.

לאותו פורים הגיעו למענטאן אחדים מידידינו אנ"ש, ובראשם החסיד רבי שמואל נ"ע גורארי מקרמנצ'וג.

עשרה בשבט

פטירת אמו הרבנית רבקה נ"ע

אחרי פטירת אמי זקנתי הרבנית רבקה - מספר הוד כ"ק הרבי מהורשי"ב נ"ע - שהה אבי בחג הפסח בקיסנינגען שבמדינת אשכנז.

המסובים ל"סדר" היו אבי, המשרת ר' אברהם גרליק ואני. באמצע עריכת ה"סדר" בא גם החסיד הגביר רבי שמואל גורארי והתיישב מאחורי דלת החדר בו ערכו את ה"סדר".

אז דיבר אבי בענין ה"סדר" כמו שזה בגן עדן. הוא הסביר אז ענין המרור, שישנם חמשה מיני מרור ומה ענינם בגן עדן התחתון ובגן עדן העליון

STORIES ABOUT THE REBBE RASHAB

A REBBE'S EDUCATION

From the writings of the sixth Lubavitcher Rebbe, Rabbi Yosef Yitzchak Schneersohn; translation/adaptation by Yanki Tauber.

On Rosh Hashanah of 5648 [1888], when I was a child of seven and several months, I visited my grandmother and she treated me to a melon. I went out to the yard and sat with my friends on a bench directly opposite my father's window and shared the melon with my friends.

My father called me in and said to me: "I noticed that though you shared the melon with your friends, you did not do so with a whole heart." He then explained to me at length the concept of a "generous eye" and "malevolent eye."

I was so deeply affected by my father's words that I was unable to recover for half an hour. I wept bitterly and brought up what I had eaten of the melon.

"What do you want from the boy?" asked my mother. "He's only a child!"

Father replied: "It is good this way. Now this trait will be ingrained in his character."

This is education.

For Passover of 5650 [1890] -- I was several months short of my tenth birthday at the time -- a new suit of clothes was made up for me, together with a brand new pair of shoes.

In my hometown of Lubavitch, the preparations for the festival were conducted in a meticulous and thorough manner. On the day before Passover, a strict procedure was followed: first, all chametz (leaven) was searched out and eradicated from the yard, chicken coop, and stable. The caretaker, Reb Mendel, was busy with this for a good part of the night before and followed up with a double-check in the morning. Then, the chametz was burned, following which we would go immerse ourselves in the mikvah, dress for the festival, and bake the matzat mitzvah for the seder. Finally, there were always the last-minute preparations to be taken care of.

Among these final odds and ends was a job entrusted to me: to remove the seals from the wine bottles and to partially pull out the corks. The latter was a most challenging task, for one had to take care that the metal of the corkscrew should not come in contact with the wine.

That year, I was busy at my appointed task in my father's room. I went about my work with great caution, careful not to dirty my new suit and, most importantly, not to dull the shine on my new shoes.

My father noticed what was uppermost in my mind and said to me: "The Alter Rebbe [Rabbi Schneur Zalman of Liadi] cites the following metaphor: A great nobleman sits at a table laden with all sorts of gourmet dishes and delicacies. Under the table lies a dog, gnawing a bone. Can you imagine the nobleman climbing down from his chair and joining the dog under the table to chew on a luscious bone?"

My father's words so affected me that I was ashamed to even look at my new clothes.

This is education.

It was the summer of 5656 [1896], and father and I were strolling in the fields of Balivka, a hamlet near Lubavitch. The grain was near to ripening, and the wheat and grass swayed gently in the breeze.

Said father to me: "See G-dliness! Every movement of each stalk and grass was included in G-d's Primordial Thought of Creation, in G-d's all-embracing vision of history, and is guided by Divine providence toward a G-dly purpose."

Walking, we entered the forest. Engrossed in what I had heard, excited by the softness and seriousness of father's words, I absentmindedly tore a leaf off a passing tree. Holding it a while in my hands, I continued my thoughtful walking, occasionally tearing small pieces of leaf and casting them to the winds.

"The Holy Ari," said father to me, "says that not only is every leaf on a tree a creation invested with Divine life, created to specific purpose within G-d's intent in creation, but also that within each and every leaf there is a spark of a soul that has descended to earth to find its correction and fulfillment."

"The Talmud," father continued, "rules that, 'A man is always responsible for his actions, whether awake or asleep.' The difference between wakefulness and sleep is in the inner faculties of man, his intellect and emotions. The external faculties function equally well in sleep, only the inner faculties are confused. So dreams

present us with contradictory truths. A waking man sees the real world, a sleeping man does not. This is the deeper significance of wakefulness and sleep: when one is awake one sees Divinity; when asleep, one does not.

"Nevertheless, our sages maintain that man is always responsible for his actions, whether awake or asleep. Only this moment we have spoken of Divine providence, and, unthinkingly, you tore off a leaf, played with it in your hands, twisting, squashing and tearing it to pieces, throwing it in all directions.

"How can one be so callous towards a creation of G-d? This leaf was created by the Almighty towards a specific purpose and is imbued with a Divine life-force. It has a body and it has its life. In what way is the 'I' of this leaf inferior to yours?"

WATER AND HAY

By Yanki Tauber

Rabbi Sholom DovBer of Lubavitch (1860-1920) was once traveling with a group of chassidim. At one point, the coachman stopped at a roadside watering-trough. After the horses had drunk their fill, he steered them back onto the road, cracked his whip over their backs and cried:

"Fools! Do you think that I gave you to drink so that the hay you devour should be more tasty? I gave you to drink so that you should be better able to pull the coach!"

Inside the wagon, the expression on the Rebbe's face grew serious. After a while, he said to his chassidim:

"We are all drawing the Supernal Chariot through our positive and G-dly deeds. It is to this end that the Almighty provides us with sustenance and vitality. So we must never lose sight of the true purpose of our material resources--that they enable us to carry out our mission in life.

"A horse needs to be reminded with the whip. But the human being should suffice with more subtle pointers as to how to order his priorities..."

Reprinted with permission from The Judaism Website - Chabad.org. Share Chabad.org with your friends, colleagues and family on any Jewish topic or more about the Rebbe Rashab, his teachings and stories @ www.chabad.org/272209.

משניות אותיות השם

ש

מסכת שבת פרק יד

(א) שמונה שרצים האמורים בתורה, הצדן והחובל בהן, חיב, ושאר שרצים ורמשים, החובל בהן פטור. הצדן לצרף, חיב, שלא לצרף, פטור. היה נעוץ שברשותו, הצדן פטור, והחובל בהן חיב.

(ב) אין עושין הילמי בשבת, אבל עושה הוא את מי המלח וטובל בהן פתו ונותן לתוף התבשיל. אמר רבי יוסי, והלוא הוא הילמי, בין מרבה ובין מועט. ואילו הן מי מלח המתרין. נותן שמן בתחלה לתוף המים או לתוף המלח.

(ג) אין אוכלין אזוביון בשבת, לפי שאינו מאכל בריאים, אבל אוכל הוא את יועור ושותה אבוברועה. כל האכלין אוכל אדם לרפואה, וכל המשקין שותה, חוץ ממי דקלים וכוס עקרים, מפני שהן לירוקה. אבל שותה הוא מי דקלים לצמאו, וסוף שמן עקרין שלא לרפואה.

(ד) החושש בשניו, לא יגמע בהן את החמץ, אבל מטבל הוא כדרכו, ואם נתכפא נתכפא. החושש במתניו, לא יסוף יין וחמץ, אבל סוף הוא את השמן, ולא שמן ורר. בני מלכים סכין שמן ורר על מפותיהן, שכן נרפם לסוף בחל.

רבי שמעון אומר, כל ישאאל בני מלכים הם.

ל

מסכת סוכה פרק ד

(א) לולב וערבה, ששה ושבעה. ההלל והשמחה, שמונה. ספה ונסוף המים, שבעה. והחליל, חמשה וששה.

(ב) לולב שבעה ביצר, יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת לולב שבעה, ושאר כל הימים ששה.

(ג) ערבה שבעה ביצר, יום שביעי של ערבה שחל להיות בשבת, ערבה שבעה, ושאר כל הימים ששה.

(ד) מצות לולב ביצר, (יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת), מוליכין את לולביהן להר הבית, והחוננין מקבלין מהן וסודרין אותן על גב האצטקא, והוקנים מניחין את שלהן בלשפה. ומלמדים אותם לומר, כל מי שמגיע לולבי בידו, הרי הוא לו במתנה. למחר

או נתגלמה, היה ממלא מן הפיור, שהיין והמים המגלין, פסולים לגבי המזבח.

ו

מסכת דמאי פרק ב

(א) ואלו דברים מתעשרין דמאי בכל מקום. הדבילה, והתמרים, והחרובים, הארז, והכמון. הארז שבחוצה לארץ, כל המשתמש ממנו פטור.

(ב) המקבל עליו להיות נאמן, מעשר את שהוא אוכל, ואת שהוא מוכר, ואת שהוא לוקח, ואינו מתארח אצל עם הארץ. רבי יהודה אומר, אף המתארח אצל עם הארץ נאמן. אמרו לו, על עצמו אינו נאמן, ביצר והא נאמן על של אחרים.

(ג) המקבל עליו להיות חבר, אינו מוכר לעם הארץ לח ויבש, ואינו לוקח ממנו לח, ואינו מתארח אצל עם הארץ, ולא מארחו אצלו בכסותו. רבי יהודה אומר, אף לא יגדל בהמה דקה, ולא יהא פרוץ בנדרים ובשחוק, ולא יהא משמא למתים, ומשמש בבית המדרש. אמרו לו, לא באו אלו לכלל.

(ד) הנחתומים לא חיבו אותם חכמים להפריש אלא כדי תרומת מעשר ונחלה. החנונים אינן רשאים למכר את הדמאי. כל המשפיעין במדה גסה, רשאים למכר את הדמאי. אלו הן המשפיעין במדה גסה, כגון הסיטונות ומוכרי תבואה.

(ה) רבי מאיר אומר, את שדרכו להמדר (בגסה ומדרו בדקה, טפלה דקה לגסה. את שדרכו להמדר בדקה ומדר בגסה טפלה גסה לדקה). איזו היא מדה גסה. ביבש, שלשת קבין, ובלח, הינר. רבי יוסי אומר, סלי תאנים וסלי ענבים וקפות של ירק, כל זמן שהוא מוכרן אכסרה, פטור.

מ

מסכת שבת פרק יח

(א) מפנין אפלו ארבע וחמש קפות של תבן ושל תבואה מפני האורחים ומפני בטול בית המדרש, אבל לא את האוצר. מפני תרומה טהורה, ודמאי, ומעשר ראשון שנשלה תרומתו, ומעשר

משכימין ובאין, והחוננין זורקין אותם לפניהם. והן מחטפין ומכין איש את חברו. וכשכאו בית דין שבאו לידי סכנה, התקינו שיהא כל אחד ואחד נוטל בביתו.

(ה) מצות ערבה ביצר, מקום היה למטה מירושלים, ונקרא מוצא. יורדין לשם ומלקטין משם מרביות של ערבה, ובאין וזוקפין אותן בצדי המזבח, וראשיהן כפופין על גבי המזבח. תקעו והריעו ותקעו. בכל יום מקיפין את המזבח פעם אחת, ואומרים, אגא ה' הושיעה נא, אגא ה' הצליחה נא. רבי יהודה אומר, אני והו הושיעה נא. ואותו היום מקיפין את המזבח שבע פעמים. בשעת פטירתו, מה הן אומרים, יפי לך מזבח, יפי לך מזבח. רבי אליעזר אומר, ליה ולך, מזבח. ליה ולך, מזבח.

(ו) כמעשהו בחל כף מעשהו בשבת, אלא שהיו מלקטין אותן מערב שבת ומניחים אותן בגיגיות של זהב, כדי שלא יכמושו. רבי יוחנן בן ברוקה אומר, חריות של דקל היו מביאין וחובטין אותן בקרקע בצדי המזבח, ואותו היום נקרא יום חבוט חריות.

(ז) מיד התינוקות שומטין את לולביהן ואוכלין את רוגיהן. (ח) ההלל והשמחה שמונה ביצר, מלמד שחיב אדם בהלל ובשמחה ובכבוד יום טוב האחרון של חג, כשאר כל ימות החג. ספה שבעה ביצר, גמר מלאכול, לא יתיר סכתו, אבל מוריד את הכלים מן המנחה ולמעלה, מפני כבוד יום טוב האחרון של חג.

(ט) נסוף המים ביצר, צלוחית של זהב מחזקת שלשת לגים היה ממלא מן השלות. הגיעו לשער המים, תקעו והריעו ותקעו. עלה בכבש ופנה לשמאלו, שני ספלים של כסף היו שם. רבי יהודה אומר, של סיד היו, אלא שהיו משחרין פניהם מפני היין. ומנקבין כמין שני חטמין דקין, אחד מעפה ואחד דק, כדי שיהו שניהם פלין בבת אחת. מערבי של מים, מורחי של יין. ערה של מים לתוף של יין, ושל יין לתוף של מים, יצא. רבי יהודה אומר, בלג היה מנסף כל שמונה. ולמנסף אומרים לו, הגבה ירך, שפעם אחת נסוף אחד על גבי רגליו, ורגמוהו כל העם באתרוגיהן.

(י) כמעשהו בחל כף מעשהו בשבת, אלא שהיה ממלא מערב שבת חבית של זהב שאינה מקדשת מן השילוח, ומניחה בלשפה. נשפכה

BROOKLYN BROKERAGE All forms of insurance commercial · business · personal
www.brooklynbrokerage.com

Image Rent A Car
718-771-6666
www.imagerentacar.com

EMPIRE GRILL
EMPIREGRILLNY.COM
597 Empire Blvd.
CALL US 718.221.8597

David@BetterAccountingSolutions.com
718-570-7687
BAS Better Accounting Solutions
DAVID ROITBLAT
Bookkeeping Payroll | Taxes

משניות אותיות השם

רבי אלעזר ורבי שמעון אומרים, באחד בניסן, באחד בסיון, בעשרים ותשעה באב. מפני מה אמרו בעשרים ותשעה באב, ולא אמרו באחד בתשרי, מפני שהוא יום טוב, ואי אפשר לעשר ביום טוב, לפיכך הקדימוהו לעשרים ותשעה באב.

(ב) בשלש קפות של שלש שלש סאין תורמין את הלשכה, וכתוב בהן אל"ף בית גימ"ל. רבי ישמעאל אומר, יונית כתוב בהן אלפ"א בית"א גמל"א. אין התורם נכנס לא בפרגוד חפות, ולא במנעל, ולא בסנדל, ולא בתפלין, ולא בקמיע, שמא יעני, ויאמרו מעון הלשכה יעני, או שמא יעשיר, ויאמרו מתרומת הלשכה יעשיר. לפי שאדם צריך לצאת ידי הבריות כדרך שצריך לצאת ידי המקום, שנאמר (במדבר לב) והייתם נקיים מני ומישראל, ואומר (משלי ג) ומצא חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם.

(ג) של בית רבן גמליאל (היה) נכנס ושקלו בין אצבעותיו, וזרקו לפני התורם, והתורם מתכונן ודוחקו לקפה. אין התורם תורם עד שיאמר להם, אתם. והן אומרים לו, תרם, תרם, שלש פעמים.

(ד) תרם את הראשונה ומחפה בקטבלאות, שניה ומחפה בקטבלאות. שלישית לא היה מחפה, שמא ישכח ויתרם מן הדבר התורם. תרם את הראשונה לשם ארץ ישראל, ושניה לשום כרכים המקפין לה, והשלישית לשום בכל ולשום מדי ולשום מדינות הרחוקות.

ע

מסכת פסחים פרק י

(א) ערבי פסחים סמוך למנחה, לא יאכל אדם עד שתחשף. ואפלו עני שבישראל לא יאכל עד שישכב. ולא יפתחו לו מארבעה כוסות של יין, ואפלו מן התמחוי.

(ב) מזוגו לו כוס ראשון, בית שמאי אומרים, מכבד על היום, ואחר כך מכבד על היין. ובית הלל אומרים, מכבד על היין, ואחר כך מכבד על היום.

(ג) הביאו לפניו, מטבל בחזרת, עד שמגיע לפרפרת הפת. הביאו לפניו מצה וחזרת וחרסת ושני תבשילין, אף על פי שאין חרסת מצוה. רבי אלעזר ברבי צדוק אומר, מצוה.

ובמקדש היו מביאים לפניו גופו של פסח.

(ד) מזוגו לו כוס שני, וכאן הנין שואל אביו. ואם אין דעת בנן, אביו מלמדו, מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות, שבכל הלילות אנו אוכלין חמץ ומצה, הלילה הזה כולו מצה. שבכל הלילות

הזאב והארי, הדיב והנמר והברדלס והנחש, מיתתן בעשרים ושלשה. רבי אלעזר אומר, כל הקודם להרנו, זכה. רבי עקיבא אומר, מיתתן בעשרים ושלשה.

(ה) אין דנין לא את השבט ולא את נביא השקר ולא את כהן גדול, אלא על פי בית דין של שבעים ואחד. ואין מוציאין למלחמת הרשות, אלא על פי בית דין של שבעים ואחד. אין מוסיפין על העיר ועל העזרות, אלא על פי בית דין של שבעים ואחד. אין עושין סנהדריות לשבטים, אלא על פי בית דין של שבעים ואחד. אין עושין עיר הנדחת, אלא על פי בית דין של שבעים ואחד. ואין עושין עיר הנדחת בספר, ולא שלש, אלא עושין אחת או שתיים.

(ו) סנהדרי גדולה היתה של שבעים ואחד, וקטנה של עשרים ושלשה. ומנין לגדולה שהיא של שבעים ואחד, שנאמר (במדבר יא) אספה לי שבעים איש מזקני ישראל, ומשה על גביהן, הרי שבעים ואחד. רבי יהודה אומר, שבעים. ומנין לקטנה שהיא של עשרים ושלשה, שנאמר (שם לה) ושפטו העדה והצילו העדה, עדה שופטת ועדה מצלת, הרי כאן עשרים.

ומנין לעדה שהיא עשרה, שנאמר (שם יד) עד מתי לעדה הרעה הזאת, יצאו יהושע וכלב. ומנין להביא עוד שלשה, ממשמע שנאמר (שמות כג) לא תהיה אחרי רבים לרעות, שומע אני שאהיה עמהם לטובה, אם כן למה נאמר (שם) אחרי רבים להטות, לא כהטיתך לטובה הטיתך לרעה. הטיתך לטובה על פי אחד, הטיתך לרעה על פי שנים, ואין בית דין שקול, מוסיפין עליהן עוד אחד, הרי כאן עשרים ושלשה. וכמה היא בעיר ותהא ראויה לסנהדרין, מאה ועשרים. רבי נחמיה אומר, מאתיים ושלשים, כנגד שרי עשרות.

ו

מסכת דמאי פרק ב

(עין לעיל)

ב

מסכת שקלים פרק ג

(א) בשלשה פרקים בשנה, תורמין את הלשכה, בפרוס הפסח, בפרוס עצרת, בפרוס החג, והן גרנות למעשר בהמה, דברי רבי עקיבא. בן עזאי אומר, בעשרים ותשעה באב, ובאחד בסיון, ובעשרים ותשעה באב.

שני והקדש שגפדו, והתרמוס היבש, מפני שהוא מאכל לעניים. אבל לא את השבול, ולא מעשר ראשון שלא נטלה תרומתו, ולא את מעשר שני והקדש שלא נפדו, ולא את הלוח, ולא את החרדל. רבן שמעון בן גמליאל מתיר בלוח, מפני שהוא מאכל עורבין.

(ב) חבילי קש וחבילי עצים וחבילי זרדים, אם התקינן למאכל בהמה, מטלטלין אותן, ואם לאו, אין מטלטלין אותן. כופין את הסל לפני האפרוחים, כדי שיעלו וירדו. תרנגולת שברחה, דוחין אותה עד שתכנס. מדין עגלין וסיחין ברשות הרבים. אשה מדדה את בנה. אומר רבי יהודה, אימתי. בזמן שהוא נוטל אחת ומניח אחת, אבל אם היה גורר, אסור.

(ג) אין מילדין את בהמה ביום טוב, אבל מסעדין. ומילדין את האשה בשבת, וקורין לה חכמה ממקום למקום, ומחללין עליה את השבת, וקושרין את הטבור. רבי יוסי אומר, אף חותכין. וכל צרכי מילה עושין בשבת.

ד

מסכת סנהדרין פרק א

(א) דיני ממונות, בשלשה גזלות וחבלות, בשלשה. גזק וחצי גזק, תשלומי כפל ותשלומי ארבעה וחמשה, בשלשה. האונס והמפתה והמוציא שם רע, בשלשה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, מוציא שם רע, בעשרים ושלשה, מפני שיש בו דיני נפשות.

(ב) מכות, בשלשה. משום רבי ישמעאל אמרו, בעשרים ושלשה. עבור החדש, בשלשה. עבור השנה, בשלשה, דברי רבי מאיר. רבן שמעון בן גמליאל אומר, בשלשה מתחילין, ובחמשה נושאים ונותנים, וגומרים בשבעה. ואם גמרו בשלשה, מעברת.

(ג) סמיכת זקנים וצריפת עגלה, בשלשה, דברי רבי שמעון. ורבי יהודה אומר, בחמשה. החליצה והמאונין, בשלשה. נטע רבעי ומעשר שני שאין דמיו ידועין, בשלשה. ההקדשות, בשלשה. הערכין המטלטלין, בשלשה. ר' יהודה אומר, אחד מהן כהן. והקרקעות, תשעה וכהן. ואדם, כפיצא בהן.

(ד) דיני נפשות, בעשרים ושלשה. הרובע והנרבע, בעשרים ושלשה, שנאמר (ויקרא כ) והרגת את האשה ואת בהמה, ואומר (שם) ואת בהמה תהרג. שור הנסקל, בעשרים ושלשה, שנאמר (שמות כא) השור יסקל וגם בעליו יומת, כמיתת הבעלים כך מיתת השור.

משניות אותיות השם

ר

מסכת שבת פרק כ

(א) רבי אליעזר אומר, תולין את המשמרת ביום טוב, ונותנין לתלויה בשבת. וחקמים אומרים, אין תולין את המשמרת ביום טוב, ואין נותנין לתלויה בשבת, אבל נותנין לתלויה ביום טוב.

(ב) נותנין מים על גבי השמרים בשביל שיצלו, ומסננין את היין בסודרין ובכפיפה מצרית, ונותנין ביצה במסננת של חרדל, ועושין אנומלין בשבת. רבי יהודה אומר, בשבת, בכוס, ביום טוב, בלגין, ובמועד, בחבית. רבי צדוק אומר, הפל לפי האורחין.

(ג) אין שורין את החלתית בפושרין, אבל נותן לתוף החמץ. ואין שורין את הפרשינין ולא שפין אותן, אבל נותן לתוף הכברה או לתוף הפלפלה. אין פושרין את התבן בכברה, ולא יתננו על גבי מקום גבוה בשביל שירד המוץ, אבל נוטל הוא בכברה ונותן לתוף האבוס.

(ו) עד היכן הוא אומר, בית שמאי אומרים, עד אם הבנים שמחה. ובית הלל אומרים, עד חלמיש למעינו מים. וחותם בגאלה. רבי טרפון אומר, אשר גאלנו ונאל את אבותינו ממצרים, ולא היה חותם. רבי עקיבא אומר, כן ה' גאלהינו ואלהי אבותינו יגיענו למועדים ולרגלים אחרים הבאים לקראתנו לשלום, שמחים בבנין עירך וששים בעבודתך, ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים כו', עד ברוך אתה ה', גאל ישראל.

(ז) מן לו כוס שלישי, מכרף על מזונו. רביעי, גומר עליו את ההלל, ואומר עליו ברכת השיר. בין הכוסות הללו, אם רוצה לשותת, ישתה. בין שלישי לרביעי, לא ישתה.

(ח) אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן. ישנו מקצתן, יאכלו. בלן, לא יאכלו. רבי יוסי אומר, נתנמנמו, יאכלו. נרדמו, לא יאכלו.

(ט) הפסח אחר חצות, מטמא את הידים. הפגול והנותר, מטמאין את הידים. ברח ברכת הפסח פטר את של זבח. ברח את של זבח, לא פטר את של פסח, דברי רבי שמעאל. רבי עקיבא אומר, לא זו פוטרת זו, ולא זו פוטרת זו.

אנו אוכלין שאר ירקות, הלילה הזה מרור. שבכל הלילות אנו אוכלין בשר צלי, שלוק, ומבשל, הלילה הזה בלו צלי. שבכל הלילות אנו מטבילין פעם אחת, הלילה הזה שתי פעמים. ולפי דעתו של בן, אביו מלמדו. מתחיל בגנות ומסיים בשבת, ודורש מארמי אובר אבי, עד שיגמור כל הפרשה בלה.

(ה) רבן גמליאל היה אומר, כל שלא אמר שלשה דברים אלו בפסח, לא יצא ידי חובתו, ואלו הן, פסח, מצה, ומרור. פסח, על שום שפסח המקום על בתי אבותינו במצרים. מצה, על שום שנגאלו אבותינו ממצרים. מרור, על שום שמררו המצרים את חיי אבותינו במצרים. בכל דור נדור חוב אדם לקראת את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים, שנאמר (שמות יג), והגדת לבנך ביום ההוא לאמר, בעבור זה עשה ה' לי ביצאתי ממצרים. לפיכך אנו חובין להודות, להלל, לשבח, לפאר, לרומם, להדר, לברך, לעלה, ולקלס, למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הנסים האלו, הוציאנו מעבדות לחרות, מגוון לשמחה, ומאכל ליום טוב, ומאפלה לאור גדול, ומשעבוד לגאולה. ונאמר לפניו, הללויה:

Letter of the Rebbe Rashab on Studying in a Shul and Beis Midrash

“In Earlier Years One Would Always find Balei Batim in the Beis Medrash”

Regarding his first question about the condition of Yiddishkeit in our area, I responded that in general it is a Yiddishe neighborhood; however the specific [behavior] is very not good, and some of the youngsters do very inappropriate things. The reason for this is that in the last few years a different spirit has passed among the general population, and this caused bad results ...

And I explained in short that I still remember how in prior years we would always find Balei-Batim in the Beis Medrash (aside from the steady learners), who after work (or at specific times during the day), would go to the study hall to learn a Mishnah, Gemara or Poskim, each one according to his capabilities. But they did this specifically in the Beis Midrash, not in their own homes,

and therefore – automatically – they learned. And the main thing is, that this set a place for Torah in the heart of the person, and his son would see this and would not stray too far, and the father also kept an eye on his son that he should learn.

“He Thinks he will Learn at Home ...”

Nowadays however it is not so that people learn in the Beis Medrash even by the G-d fearing Balei-Batim; there is no thought to go to the Beis Midrash to learn, rather he plans to learn at home. But when he comes home, he wastes the learning time in the company of his wife and children which are closer to his heart, and the result is that he doesn't learn.

“And Through This, he Goes Down From one Step to Another, R”L”

However, more than all of the above, when the son

sees that the father doesn't learn, the Torah seems to him something which is completely superfluous, and automatically he distances himself from it and he chooses another type of path, and this way he goes down from one step to another, R”L. And the father doesn't keep an eye on his son's learning (which leads to his not good actions,) because by the father as well the idea of learning has cooled off. And afterwards, when the son goes overboard, he can't help him anymore.

And therefore when the idea came up for “Machzikei Hadas”, One of the vital points for me was that the Balei-Batim should learn everyday, and specifically in the Beis Medrash, in order to make a set place for Torah learning, that would lead to improvement of the general situation.

(Igras Kodesh Rashab, volume 4, page 305)

ELCHONON GEISINSKY
TAX SERVICES
(718) 774-0797

Apple Drugs
Crown Heights Pharmacy Inc.
COMPLETE PHARMACY AND HEALTH FOOD CENTER
376 Kingston Ave Tel 718-467-6700
Appledrugs376@gmail.com Fax 718-467-2461

Boytique
BOYS MENS
718.221.9939
SUITS & BLAZERS
PANTS & COATS - SHIRTS & TIES
SCHOOL UNIFORMS
DRESS & SPORT APPAREL
www.Boytique.com

אורייתא
ORAITA Inc.
סופר סת"ם
718-613-1111
mysofer.com
353 Kingston Avenue

NADLER
QUALITY SERVICES
Cabinet hinge &
Drawer repair
Call Now
646-283-5567
service@nadlerquality.com

RABBI MOSHE KLEIN
EXPERT MOHEL
718-773-2626 • 718-221-2222

EMPIRE PRESS
Benchers - Invitations - Thank You Cards - Tshuros
Quick Turnaround, Quality Service
www.EmpirePress.com • 1-888-4-BENCHERS

ONEG BUS
917.267.2227
onegus@gmail.com
LOCAL & LONG DISTANCE - HEIMISHE DRIVERS